

1. 000000 0000000000

- 0000000000 00000 -

பருவத் திலிருந்து விலகிய ந்திக் கரையில்
கடலைப் பார் வையிடுவது
கர்ப்பத் திலிருக் கும் கண்கள்
...எல்லாப் புகைப்படங்களும்
மனித உடலுக் குப் பின்னால
கடலை உறையவகை கும் பதோது
காலத் திலிருந்து பிரிந் துப்போவது
யாதரீ க தர் மமாகிறது
மீ ண்டும் பருவத் தின் வாசலுக் கு
உணவின் கட்டிசு ச்செல்கிறது
ஒரு உஞ்சவிருத் தி
அது பல துலக காதது
ஈரத் துணிகளலை உலரத் துவது
கோடையில் நரதைத் த
நினைவுகளிலிருந்து ஒரு மொட்டை
அது மலரும் மட்டும்
உற்று நோக்கி
கர்ப்பவாசக கண்கள் போல
உறங்கிவிடுவது
இப்படித் தான் பிறக் கும் பதோதே
பிரபஞ்சத் தின்டான பிரிவும் நரே கிறது

2. 000000 0000000000

- ஊர்க்காட்டுக்கலைஞர் ஊர்க்காட்டுக்கலைஞர் -

மஞ்சட் பக்காடுகளில் படித்த மப்பில்
கிழக்கிலிருந்து கொழும்புக்கு
இந்தப் பிரிவுப் பயணம்
...மழை பெய்து ஓய்ந்து
நான் மனசார இழைப்பாறிய கொஞ்சக் காலம்
வாழ்வு கொடுத்து ஊர்
உன்னரைப் பிரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்

இந்தப் பயணம் தருகிற போதனை
எழுதச் சொல்கிறது
இழந்த வாழ்வையும் வாழ்வின் கவிதையையும்
கவிதையின் போதனையும்
எழுதச் சொல்கிறது
பிரிவில் பக்கி ஒரு துயரம் இதில் இல்லலை
வெண்மணல் கொடுக்கிற நதியும்
காடகளும் கிட
என்னோடு தொடர்ந்து வருகிறது

மீண்டும் மீண்டும் நகரங்களை நோக்கிப் போனாலும்
நகரங்களை அவாவிய என் கனவுகள் போயிற்று
நகர வாழ்வும் போயிற்று
அழிந்துபோன நாகரிகங்களைப்போல
அந்த வாழ்வு அப்படியே இருப்பினும்
அங்கிருந்துபோது எனக்கு எழுத முடியவில்லை
மனசார வாழ்வும் கிடகை கவில்லை

(1996) நன்றி: 'எப்போதாவது ஒருநாள்'
தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

- 00000000 0000000000

அவர்கள் பசீகக் கொண்டிருந்தார்கள்
நான் களநைத்தெறிந்த என் உடல் பற்றி

என்னை அவர்கள் சரேப்பதும்மில்லை
நான் பாறையாகக் கிடப்பதில்
அவர்கள்கு உடன்பாடில்லை ஆதலால்.

இரவும் நிலவும் அவர்கள்குப் போல்
...என்னை வயப்படுத்துவதில்லை
சுனியக்காரனின் மந்திரத்தில் மயங்கி
கீஸாவில் அடைபட்ட ஆவியாக
இருள் சிழந்தகுகைகள்குள்
நான் கட்டுணவில்லையென அவர்கள்கு
என்னோடும் கோபம்

அவர்கள்தும் கம்பளம் எனது
வழியின் இயல்பை மாற்றிவிடக்கூடாதென்ற
என் கவனத்தை ஏற்கிறார்களில்லை
புறக் காரணிகளின் ஓங்கி வளர்ந்திட முடியுமாவென
சவாலிடும்வர்களைய நரோக எதிர்கொள்வதே என் விருப்பம்

என் மாயச் சிறகுகளைக் கண்டவர்கள் பிரமிக்கிறார்கள்
சற்றேனும் சாயமற்ற என் வார்த்தைகள்
வாலற்ற நாகமென அவர்களைச் சூற்றிக் கொள்வதிலிருந்து
தப்பிக் கமுடியாது தடும்மாறுகிறார்கள்

மீண்டுமொரு முறை என்னைச் சிதறுக்குகிறேன்
முன்னரை விடவும் கர்மயைடைந்த
என்னைக் காணுகிறேன்.

என் உடல்

நான் களறந்தெறிந்த இடத்திலயே கிடக்கிறது

உடலதைத் தளவிகக் கொள்ளும்

பரோவலமீ ண்டும் தவிர்க்கிறேன்

கீ ஸாவில் அடபட்ட ஆவியாக

மாற எனக் குச் சமமதமில்லை ஆதலால்.

4. 00000000000000 00000000000000

0000 00000000 : 00000000 0000000000

00000000 000 0000000 : 0000

0000000000 00000 : 000 .00000000

அன்றயெ் ஊநசென்ஸ்கி (1933 - 2010) , முக்கியமான ரஷ்யக் கவிஞராக
மதிக்கப்படுகிறார் . ஆரம்பத்தில் ஓவியத்திலும்

கட்டக்கலையிலும் ஆர்வம்கொண்டிருந்தார் ; பின்னர் அவரது ஈடாபாடா கவிததைத்
துறையாகவிருந்தது .நோபல் பரிசுபற்ற 'போரிஸ்'

பாஸ்டர்நெக்'குடனான தொடர்பு, இளமையில் அவரை வளப்படுத்தி

இருக்கிறது. ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞரூள் ஒருவரான

சண்முகம் சிவலிங்கம் - சசி என்ற புனைபெயரில் - மொழிபெயர்த்த இக்கவிதை,

மருதமுனை 'அல்மனார் மகா வித்தியாலய'

வெளியீ டான 'கலங்கரை' இதழில் வெளியானது.

புறப்படும் வளே,

புகையிரதத்தின் சன்னலின் ஊடும்
வெளியே சாய்கிறனே
இன்னும் மழை.

கோடலை காலமே, உனக்குக் 'கூட்பை',
நான் போக வேண்டும்,
எனக்குப் பின் உள்ள
இழுவைச் சன்னலில்
ஆணி அபிக்கிறார்,
ஆகட்டும்,
நான் போக வேண்டும்.

எனது காட்கள் வெறிதாய் உள்ளன.
- மகிழ்ச்சியற்ற வறிய வெளிகள்.
உதிர இனி ஓர் இலையும் இல்லலை -
இசைபோன வறும் எக்கோடியன்
உறையினைப் போல (வெறிதாய் உள்ளது).

நாமும் வெறுமதைதான்.
நமது காலமும்,
ஆம் எனும்போது அகல இருக்கிறோம்,
தாயிடமிருந்து தனிக்க இருக்கிறோம்;
பண்ணைமிருந்து பிரிய இருக்கிறோம்.
என்றும் உள்ள இருப்பின் விதிப்புகள்.....

நிறம் மிகுந்திருந்த வனத்தலை நின்கைக்கிறனே
நன்றி அதற்கும்,

நாம் அங்கு கபி
எங்கும் அலைந்து திரிந்தோம்.
இடம்புதர் மடேபிலும், ஆற்றங்கரையிலும் -
நீ உனது
நாயினகை கழுத்து நாரினால் இழுத்தாய்.
என்ன முரட்டு ஆன்மா அது!
எனினும்,
அதற்கும் நன்றி, ஆகட்டும்.

ஆமாம் ,
பழைய நினைவுகளில் பவனி வருகிறனே .
இலயைத்திரர் காலமே,
என்னை எனக்கு
நினைவு பட்டுத்தினாய் , நினக்கும நன்றி

நீ இய்ப்போது நீ நங்கப் போகிறாய் .
வதேனயால் , என் வறெமயை நிரப்பி
போகிறாய் - எங்கோ புறப்படும் ரயில்போல் .
நாங்கள் பிரிகிறோம் ,
ஓர்வரர் உள்ளிருந்து மற்றவர் போகிறோம் .
நானும் என்தாயும் பிரிந்ததைப் போல
நீ யும் நானும் பிரிய இருக்கிறோம் .
பக்கமாய் உள்ளாய் ,
எனினும் பலகாதம் !
வார்த்தையில் புரியா வணாந்திரத்திரம் !

நறேற்றுப்போல் நாளை நிகழும் .
நினது
பாங்கிலும் ஒரு சனபிஸி வருவாள் .
எனது
சாங்கத்திலும் ஆங்கோர் சசி திகழ்வான் .
நண்பர்களும் ,
அவர்தம் நண்பிகளும்
எங்கள் இடத்தை மீண்டும் எடுப்பர் .
அல்லது வறெம புல் எனினும் அங்கு
சில் என்று மொய்க்கும்
சிறு சுவடும் அற்று
நாங்கள் தொலையோம் .
நம்மைப் பிரதி
ஈடும் செய்ய எதுவோ விளையும
வறெறிடங்களை இயற்கை விடுவதில்லை .

இலயைத்திரர் மரங்களே,
இனி ஒரு கோபித்
தளிர்கள் உம்மைத் தாலாட்டும் .
நன்றி,
இடவைஎளி என்றும் இரா .
ஏன் கவலை ?
விடும் .

ஆம், இயற்கை விதியின் வலியை
உணர்ந்தனம், நன்றி.
எனினும்
அதோ, அதோ
திடலலொம், வளெயலொம், வகேமாய்
ரயிலின் வருகையில்,
சிதறும் சிவப்புச் சிலபைலோல
ஓரு பணை ஓடுகிறாள்
உதவாக!

நன்றி : கலங்கரணை, கார்த்திகை 1977